

De Black Molly chaos

Zwart is een kleur die bij vissen in de vrije natuur slechts sporadisch in grote mate voorkomt. Meestal beperkt het zwart zich tot strepen en vlekken of komt het in de vorm van zwartgrijze tinten voor.

Tot de uitzonderingen behoren hieronder achtereenvolgens afgebeeld; de bekende *Labeo bicolor* (met rode staart en nu officieel *Epalzeorhynchos bicolor* heet), *Morulis chrysophekadion* (volledig zwarte labeo) en de veel minder bekende *Apteronotus albifrons* (zwarte mesvis).

Voor zover er in onze aquaria geheel of bijna geheel zwarte vissen voorkomen betreft het meestal de zwarte kweekvormen van bepaalde vissoorten, zoals bijvoorbeeld de zwarte maanvis, de zwarte zwaarddrager, de zwarte platy en de black molly. Wat deze laatstgenoemde vis betreft bestaat er echter nogal wat spraakverwarring, want onder de naam Black Molly worden de zwarte kweekvormen van drie verschillende, hoewel nauw verwante, levendbarende tandkarpers verkocht.

Black Molly nr. 1

Het kweekproduct van de zeilvinkarper *Poecilia (Mollinesia) latipinna* is de eerste en oudste black molly.

In het begin van de jaren twintig werden in Florida, waar deze soort onder andere voorkomt, een aantal zwart gespikkelde exemplaren gevangen. Door een selectieve kweek slaagde Schaumberg erin geheel zwarte exemplaren te kweken. Dat het voorkomen in de vrije natuur van melanistische exemplaren geen kwestie van puur toeval was bewijzen de hierover verschenen artikelen.

Black Molly nr. 2

Ted Whiting beschrijft hoe hij in 1926, op zoek naar *Poecilia latipinna* in de moerassen, ten zuiden van de Galoosahatchrivier, een honderdtal zwarte en bijna zwarte *Poecilia latipinna* vond. Deze vis komt in het zuiden van de Verenigde Staten voor, tot in Yucatan, Mexico. Ze worden ongeveer 12 cm groot. Het aanpassingsvermogen van deze soort is zeer groot en men treft ze zowel in zoet als in brakwater aan.

De originele zwarte vorm van *Poecilia latipinna* herkent men aan de langgerekte rugvin, die, als het goed is, een oranje-gele zoom heeft.

Waarschijnlijk door kruising ontstond in de jaren dertig een zwarte vorm van de hoogvinkarper, *Poecilia (Mollinesia) velifera*. Prachtige diepzwarte exemplaren, die een rugvin met rode zoom hadden, de zogenaamde middernacht mollies, werden in de vooroorlogse jaren in "The Aquarium" beschreven en afgebeeld.

Black Molly nr. 3

Het ontstaan van de derde Black Molly, de zwarte kweekvorm van *Poecilia (Mollinesia) sphenops*, ligt in het duister. Deze vorm schijnt enkele jaren voor het begin van de tweede wereldoorlog te zijn ontwikkeld. Een feit is het dat hij niet werd vermeld tot 1947.

Poecilia sphenops, de stamvader van deze derde en waarschijnlijk meest bekende Black Molly, wordt van Mexico tot Columbia aangetroffen en werd reeds in 1899 geïmporteerd. Het aanpassingsvermogen van deze vis is bijna onbegrensd en dit heeft geleid tot het voorkomen van een aantal lokale vormen, die in grootte en in het aantal vinstralen van de rugvin verschillen.

Men treft ze in zoet-, zee- en brakwater aan en in Centraal-Mexico werd zelfs een ondersoort gevonden die, evenals de blinde grottenvis, in onderaardse stroompjes en in poeltjes leeft. In Columbia komt een zwartgeklepte ondersoort voor, die vermoedelijk wel eens de stamvorm van Black Molly nr.3 zou kunnen zijn.

Verzorging.

Black mollys worden soms als vissen voor het onverwarmde kameraquarium aanbevolen en verkocht. Zeer ten onrechte overigens, want lage temperaturen beneden de 20 graden Celsius verdragen ze slecht of helemaal niet. Beter is het deze vissen, evenals trouwens de stamvormen, op een temperatuur van ongeveer 26 graden Celsius te houden.

Black mollys zijn alleseters. Om ze in goede conditie te houden is het noodzakelijk om naast levend voer zoals daphnia, muggenlarven, cyclops, mysis en tubifex ook regelmatig plantaardig voedsel in de vorm van spinazie, algen en dergelijke te verstrekken. Droogvoer van een goede kwaliteit wordt door de vissen graag gegeten. Het verdient echter aanbeveling droogvoer ter afwisseling van het gebruikelijke menu te geven en niet als hoofdschotel.

Jammer genoeg is in latere jaren, door niet selectieve kruisingen, een groot deel van de oorspronkelijke schoonheid verloren gegaan.

In de jaren vijftig van vorige eeuw slaagden kwekers uit Singapore er in van *Poecilia latipinna* een lierstaartvorm te ontwikkelen.

Toen deze vormen weer werden gekruist met de zwarte exemplaren was de chaos compleet. Als men al, door selectieve kweek, bepaalde kleur - of vinvormen wil ontwikkelen, dan dient men er tenminste voor te zorgen dat deze stammen zo zuiver mogelijk blijven. Laat men dit na, dan ontstaat er binnen korte tijd een mengelmoes waaruit niemand meer wijs wordt en het zou dan mijns inziens beter zijn dat de kwekers zich tot de stamvorm beperken.

Allerlei zwarte kweekvormen met lierstaart, ballonvorm peddelstaart, dubbel zwaard en of met hoogvin van drie verschillende, hoewel nauw verwante, levendbarende tandkarpers worden allemaal als Black Molly verkocht.

Er zijn verschillende soorten Black Molly's door selectie gekweekt. Hierboven bv de Zilvermolly (Silver Molly), Gouden Molly en Dalmatiër Molly. Bij deze kweekvormen van de Black Molly zit het verschil vooral in het uiterlijk en hebben wel dezelfde eigenschappen.

